

Verslag bijeenkomst leesclub Regio Bollenstreek-Rijnland, 4 september 2025

Boek: Altijd Vandaag van Wim Diepeveen

Aanwezig: (Gastvrouw) Ria, Lidwien, Angé, Marijke, Wil, Ruth, Cees, Annegreet, Lidwien en Francine

We beginnen met een uurtje gezellig bijpraten en vakantie verhalen delen, wachtend op Ruth die verlaat is door een uitgelopen vergadering. Daarna beginnen we met het rondje cijfers geven. Marijke en Ria geven het boek 9, Wil een 6,5 voor het boek en een 8 voor de tocht, Angé blijkt het al een tijd geleden te hebben gekocht, maar heeft het toch nog niet helemaal gelezen en houdt het op een 7, Lidwien geeft het een 8, Ruth en Francine delen hun cijfer op in een 8 als caminoverhaal en een 5 als boek. Cees komt na wat aarzeling op een 7,5 en Annegreet vertelt dat ze begon met een 5 ('waar begin ik aan?') en eindigde met een 9 'omdat het toch heel mooi is, puur mijn herinnering'.

Als positieve, respectievelijk negatieve punten komen de volgende aspecten naar voren:

De auteur is erg op zichzelf betrokken, een beetje te egotripperig, soms zijn het wel leuke verhalen, maar hij komt wel steeds op zichzelf terug. Die mening wordt door meerdere lezers gedeeld. Maar ook: 'je begrijpt het eerder als je het zelf hebt meegemaakt.'

Een andere opmerking: je doet dit om beter te worden, maar gaat onvoorbereid op stap. En de ziekte van de auteur staat erg centraal, elke paniekaanval wordt uitvoerig beschreven. Verrassend is wel dat hij steeds meer 'open' gaat. Wel aardig zijn de goeie ontmoetingen en vriendschappen zoals hij die beschrijft. Aan de andere kant, zeg je van jezelf dat anderen zeggen dat je zo'n prettige figuur bent om te ontmoeten?

Voor mij was het heel herkenbaar, alsof ik zelf liep, dezelfde gevoelens kwamen voorbij. Tot hij ziek werd, ga dan naar huis, dacht ik. De ontmoetingen en dat hij verder wil zijn dan wel weer herkenbaar. Maar het had ook iets dwangmatigs.

Ik vond het een heel mooi boek, ik denk dat hij is gaan lopen omdat hij al twee keer burn-out had gehad. Zijn vrouw stimuleerde hem, maar was ook bezorgd. Maar waarschijnlijk beseftte zij ook dat er iets moest gebeuren omdat het anders ook in hun relatie fout zou kunnen gaan. Misschien omdat ik zelf katholiek ben opgevoed, vond ik de scène waarin hij een vrouw in het blauw ziet, Maria op zijn pad die zegt 'je redt het wel'. Dat is ook mijn ervaring: als je het even niet ziet zitten komt er iemand op je pad. Ook bijzonder dat hij het laatste stuk en door naar Finisterre loopt samen met zijn vrouw.

In de loop van de camino heeft hij geleerd naar zijn lichaam te luisteren, dat was zijn leerproces. Maar heeft hij die les ook in praktijk gebracht of is hij toch weer in zijn oude patroon vervallen?

Terwijl de een het knap vindt wat de auteur deed en volhield, zegt een ander: hij kon ook bijna niet anders meer, bij een terugval zeiden zijn vrouw en dochter immers 'je moet weer op pad'. Zo zie je wat lopen met een mens kan doen.

Een negatief punt zijn de vele herhalingen van kopjes koffie en ochtendrituelen: in het begin was dat ergerlijk, letterlijk, ochtendritueel, starten, lopen, koffie, aankomen. Perfect boek om bij in slaap te vallen. En hij zegt dat hij zich slecht voelt, maar bij mij als lezer kwam dat gevoel niet over. Als caminowandelaar is hij wel oprecht en dat letterlijke is dan misschien juist wel goed.

Op de vraag 'wat raakte je' luidden de antwoorden:

- Dat hij bij enge toestanden toch doorging. Dan dacht ik 'neem toch een dagje rust!'
- Weet ik niet
- Ik voelde me niet geraakt
- Het Mariaverhaal
- De herkenbaarheid, goed dat je jezelf steeds omhoog trekt
- De verhalen van mensen die hij ontmoet
- Hoogtevrees, omdat ik dat zelf ook heb, de herkenbaarheid en zijn trouw in vriendschappen
- Hij vocht zich steeds terug - met 15 kg, hoe krijg je het voor elkaar! De uitspraak lopen = dwalen

Tot slot nog enkele algemene opmerkingen:

Het boek had dunner gemogen, minder herhalingen

Het onderscheid wat hij maakt tussen pelgrim en toerist stoorde me (dit wordt breed gedeeld): het is een nogal rigide onderscheid, iedereen loopt zijn eigen camino.

We waren unaniem verbaasd over het feit dat de auteur Pimientos de Padrón 'heet' vond. Dat herkennen we niet, wel zijn we heel blij met de tip van Wil dat PdP ook in Nederland te koop zijn: bij Dirk van den Broek!